

Sám v lese

Byla noc. Les byl tmavý a nevlídný. Už z dálky varoval svou kostrbatou siluetou, tyčící se oproti hvězdnému nebi. Vypadal trochu jako velký krokodýl nebo dinosaurus, který se ke spánku uvelebil přímo za ploty posledních domků. Bylo ticho. Marek ležel bez hlesu. Snažil se co nejpohodlněji uvelebit ve svém spacáku, ale moc mu to nešlo. Nohy ho už pořádně zábly a litoval, že se na tuhle zkoušku odvahy lépe nepřipravil. Mohl si třeba od někoho půjčit stan, nebo alespoň teplejší spacák. Veškeré pokusy usnout vzdal už před hodinou. Jak tak ležel, přemítal o dnešním dnu a o tom, co se přihodilo ve škole. Malý Lukáš ráno ve třídě vytruboval, že U Staré kašny straší a že tam mají ježibaby každou noc sraz s hejkaly. Marek nechápal, jak může třída takovým ztřeštěnostem věřit, a rozhodl se, že všem ukáže, jaký je to nesmysl. A tak se vsadil. Musí přečkat jednu noc sám v lese U Staré kašny. Když to dokáže, vrátí se do třídy jako hrdina a všichni uznají, že jen on měl pravdu.

Z přemítání ho vytrhlo asi zahoukání sýčka. Upravil si mikinu pod hlavou a rozhlédl se kolem sebe. Stará kašna byl vlastně oválný palouk porostlý náletovými dřevinami a nízkými keříky, v jehož středu byla v zemi kruhová díra obložená cihličkami, snad bývalá kašna. Divné místo. V noci navíc vypadalo úplně jinak než ve dne. Marek se až doteď nebál. Nevěřil na strašidla. Teď začínal pomalu pociťovat samotu. A čím víc se rozhlížel, tím víc rostl jeho strach. Viděl jen tmou a sem tam rozeznal obrysy vyšších stromků, ale i ta tma se mu najednou zdála jiná. Nebyla to ta tma, jaká je v noci v jeho pokoji. Tahle tma byla živá. Jako by ji tvořilo milión malých černých mravenců. Pořád se pohybovala, kmitala a vypadala, jako by se měla každou chvíli roztrhnout. Marek se bál, že se roztrhne a že z ní na něho vyskočí něco velkého a ošklivého. V téhle tmě vypadal les úplně jinak. To, co by jindy bezpečně označil za strom, vypadalo teď jako podivná postava a klacíky kolem něho na zemi připomínaly ohnuté pařáty. „Kdyby se něco stalo, nikdo mi nemůže pomoci,“ pomyslel si a teprve teď si uvědomil, jak moc je sám. Zatoužil mít někoho u sebe. „Kdyby tu tak byl tatínek,“ napadlo ho. Pomyslel na to, jak ho táta často brával do lesa. Nikdy se s ním nebál. Tatínek měl podivnou schopnost zahánět všechny strašáky a noční běsy. Jen se objevil a strachy Marka vždycky nechaly na pokoji. Pak si vzpomněl na maminku, jak ta mu tady chybí! Vždycky Markovi před spaním zpívala ukolébavku. Teď mohl poslouchat leda tak šumění lesa nebo cvrkání posledních cvrčků. Marek se na chvíli cítil jako sirotek. Přemýšlel o tom, jaké to je, každý večer usínat bez pusy na dobrou noc, nemít milující rodiče a domov, kam by se mohl vrátit. Takovou samotu ještě nezažil. Snažil se na něco hezkého myslet, ale v mysli mu pořád dokola znělo: „Jsem sám. Jsem sám, bez rodiny.“ Hlas v hlavě mu lezl strašně na nervy a snažil se ho přehlušit, ale nešlo se to. Rozhodl se rozsvítit si baterku a zkusit si číst knížku, kterou si přinesl s sebou. V bílém světle baterky se palouk zdál ještě strašidelnější. Za každou překážkou vrhalo světlo stíny prazvláštních tvarů a tvořilo atmosféru jako v noční doktorské ordinaci. Teprve teď pořádně vynikl tmavý neprostupný les nízkých semenáčků obklopující palouk ze všech stran kromě úzké pěšinky, na kterou dopadalo měsíční světlo. Marek už to nevydržel, schoulil se do spacáku a pevně zavřel oči.

Ráno jej tam našli spolužáci. Byli docela překvapení, když ho uviděli. Lukáš hulákal na všechny strany, že už ani nedoufali, že ho najdou živého. Marek se pomalu zvedl a sbalil si spacák. Ve škole ho přivítali jako krále a on nestačil odpovídat na padající dotazy. Od té doby platil za nejodvážnějšího nebojsu a užíval si svou chvíli slávy. Noc v lese sám, bez rodiny by si ale už nikdy ani za nic nezopakoval.